

DEO OPTIMO MAX. UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,
QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis decimā-
quartā mensis Martii, anno Domini M. DCC. LXXVI.*

M. ANTONIO CASAMAJOR, Censore Regio,
Doctore Medico, Præside.

An placentæ solutio naturæ committenda?

I.

X quo homines inter se societates varias inière, dum ad sum-
mum perfectionis gradum eorum mores pervenerint, plurima
in ipsos quoad physicas res incommoda recidère. Illinc enim
innumera evanuerunt præjudicia; hinc pessimi inducti sunt
abusus; undè si ex unâ parte humanum ingenium veluti manumissum

libere veritatis cognitioni sese dedere potuit ; ex alterâ , corpus injectis catenis retentum perpetuâ molestiâ obnoxium remansit ; quinetiam , tanta est humana miseria ! artium ipsarum , quas in nostram utilitatem excogitatas in auxilium advocamus , perimus sæpè infelices victimæ. Et verò , vix ad lucem pervenit infans , cum fasciis pannisque ita cohibetur , ut artus suos movere nequeat. Elapsis prioribus annis , tenellum corpus quâdam lorice specie induitur , quâ non solum pectoris , sed abdominis viscera comprimuntur ; undè functionum læsiones & partium deformitas , quæ sunt sexcentorum morborum causæ. Nec satis. Ut errores , quos in usum vertit consuetudo , emendentur , ad artem ipsam confugimus. Sed ars ipsa quandoque erroribus pejor , dum uni malo obviam ire satagit , aliorum malorum inducit progeniem. Ut cæteras vitæ circumstantias omittamus , quid in partu ab obstetricibus præcipuè circa placentæ solutionem agatur , hic paucis disserendum est. Ecquando qui cæteris hominibus opitulandis vitam suam impendunt , naturæ tantum obsequendo ipsius operationes ratiè spectabunt , nec ei succurrent , nisi , quod rarissimum est , eorum auxilio indiguerit ? Pro uno enim partu difficili mille felices observantur , qui solis naturæ viribus absolvuntur. Attamen usus invaluit apud obstetricantes ut maximum partuum numerum accelerent ; quinetiam , excluso fœtu , placentam , quam natura solveret , manibus adhibitis avellunt. Sed ab argumentis mox afferendis probabitur quanta ex hac methodo exurgant incommoda , quanta perciperetur utilitas , si naturæ ipsi permitteretur placentæ solutio.

I I.

Si attentâ meditatione naturæ vires æstimemus , artem obstetricum nonnunquam utilem ; sæpius autem noxiam esse dijudicamus. Non inturbanda est enim natura in suis operationibus , quas citissime & tutissime absolvit. Ab eâ uterus partui perficiendo idoneus ita disponitur , ut rarò ex se ipso fœtum & secundinas emittere nequeat. Scilicet constat observationibus Ruischii , (1) nec non aliorum , (2) vim uteri contractilem ad placentæ solutionem semper sufficere. Cujus veritatis exemplum affert Harvæus (3) *mulier quædam apud nos , inquit , sub vesperam mortua in conclavi sola relicta est : manè autem sequenti inter femora ejus repertus est infans , qui proprio nisu exitum sibi procuraverat*. Ex quo concludi potest non proprio nisu infantem ad auras emeruisse , sed ipsum uterum propriâ contractione suâ fœtui inter partum inerti exitum præbuisse. Vidit de Graaf (4) in cuniculis dissectis uterum motu undoso ac peristaltico quasi exagitari & propriâ suâ vi fœtus exprimere. Hanc sententiam

(1) Adversar. Anatom. dec. III. num. 10. in fine pag. 35.

(2) Noortwijk de utero gravido , p. 106 & seq.

(3) De gener. anim. p. 368.

(4) De mulier. organ. p. 325.

comprobat idem Harvæus (5) exemplo mulieris, cui uterus prolapsus ad genua usque pendebat capitis humani magnitudinem excedens, quique in imâ sui parte dehiscens madorem & faniem, tanquam ab ulcere, profunde-
 Deinde addit sequentia: *nocte tamen sequenti ex eodem tumore insans, spithaniæ longitudine, perfectè formatus, sed mortuus protrahitur.* In hoc casu manifestè patet hunc - ce partum soli uteri contractioni tribuendum esse. Patet etiam quanta vis uteri sit in angustâ nimis pelvi ad exprimen-
 dum fœtum ita, ut ipsa ossa in partu quandòque à se invicem diducantur. Hemsterhiius (6) vidit quòd gravidæ canis uterus, abdomine aperto, suo nisu solo, diaphragmate & musculis abdominis non adjuvantibus, fœtum exclusit. Recentiora experimenta idem confirmaverunt. Vidit etiam ce-
 lebris Medicus Bononiensis Caldani (7) uterum moveri satis foriter. Ten-
 tamina plurima fecit in uteris vaccarum, quibus probatur vis huic - ce or-
 gano propria, quæ tanta est, ut obstetricans, tacto tantummodo uteri ori-
 ficio, dolorem possit prænuntiare instantem, quam nondum experitur par-
 turians. Insuper observatur quotidie quòd, si, vel ante partum, vel partu
 absoluto, manus in uterum immittatur, validissimè comprimatur ad usque
 torporem; adèò fortem exercere valet actionem illud organum.

Ex his allatis nil mirum quòd corpora quæcumque in uteri cavitate
 contenta, ut, verbi gratiâ, aquarum collectiones, grumi sanguinei, hydati-
 des, molæ, polypi quandoque, nec non capita, trunco avulso, retenta
 sponte suâ foras ejiciantur. Imò compertum manet propriâ suâ vi uterum,
 matre jam mortuâ, fœtum expulsiſſe; undè facilè intelligitur quomodo
 in vivente facilius placenta relicta solvatur, solutaque foras amandetur.
 His insuper si addantur vires muscutorum abdominis & diaphragmatis auxi-
 liatrices, majori cum facilitate opus perficiendum esse innotescit.

I I L

QUIS unquam sibi in animum inducat naturam non perfecisse nobilissi-
 mum ex suis operibus, hominem nempe, qui sæpissimè à communi
 normâ deviat artisque, ubi natura sufficeret, implorat opem? Prior autem fuit
 arte natura, nec ullis indiget quidem auxiliis in quâlibet suâ operatione. Na-
 turali renovationis legi vegetalia obtemperant horumque fructus post ma-
 turitatem ipsæmet spontè solvitur absque nullo artis interventu. Idem in brutis
 observatur. Solane gens humana novercam experiretur naturam, cujus
 est proles dilectissima? Placentæ igitur solutio nonne est naturæ opus?
 quid magis timendum in mulierum, quàm in brutorum partu? Nonne

(5) Harv. de
 generat. anim.
 capi. de partu,
 p. 369.

(6) Messis au-
 rea exhibens
 anatomia, pag.
 333.

(7) Lettera
 scritta al chia-
 rissimo, &c.
 Haller, p. 330.

idem utriusque mechanîsmus ? Ruricolæ , veterinariique à retentis secundinis vitulinis mortem ne vaccarum augurantur ? econtrâ confians apud illos observatio , secundinas , nisi cum vitulo prodeant , esse relinquendas , quæ tunc post novem dies solent sponte prodire. Si verò statim post partum evellerentur , suppuratio sequeretur. Apud indicas & silvestres mulieres velut in brutis placenta solutio naturæ committitur. Sic

(1) Dissertat.
Anat. dec. 111.
nº. 10, p. 11.

(2) Tractat.
Anatom. p. 13.

Ruiscius olim (1) doluit , quòd dum quinquaginta annorum spatio obstetricandi artem exercuerat , plures post partum felicem sanas & hilares periissent ex rudiori placenta extractione. Hinc suadet obstetricantibus meritò optimus ille autor , (2) ut nullam vim adhibeant , si placenta nimis hæreat , nec uteri orificium vi dilatent , sed puerperas placida tradant quieti. Nec metuebat putredinem à relicta diutius placenta , cum illam nunquam observasset. Testatur enim nullam puerperam ex adstrictâ & remansâ secundinarum mole obiisse , nisi placenta nimis atroci nisu per frustra eradicare voluerint ; familiare ipsi etiam fuit eandem per dies , septimanas , quid ? menses in utero retentam , feliciter expulsam fuisse. Peritissimus in arte obstetriciâ Brudenel Exton (3) notat quodam temporis lapsu post partum sequi secundinas & non opus esse , ut immissa in uteri cavum manu secundinæ separentur. Clarissimus White (4), & plures non minoris notæ in anglia medici hanc e methodum cum felici successu jamjam adhibitam commendaverunt.

(3) Verhandel-
ling Vande-
Ziekte en sterf-
te van her run-
dvee , p. 62.
(4) Treatise on
The manage-
ment of preg-
nant , &c. pag.
370.

Placentam igitur in utero posse remanere constat , absque ullo puerperæ damno ; constat etiam mala , quæ sequuntur secundinarum retentionem à rudiori sæpè obstetricantium tentamine duntaxat pendere , qui famæ suæ consulere nituntur : turpe etenim putant , si re infectâ discedant : hinc quævis tentare audent.

I V.

OBSTETRICANTES dum placenta extractionem tentavêre , se à malis , quæ nascitura cogitabant ex diuturniori hujusce morâ in utero præcavere posse autumaverunt. Hæc mala præsertim ad oris uteri constrictionem , secundinarum putredinem , sanguinisque jacturas revocari possunt. Si autem quæ placenta extractionem sequuntur incommoda , iis sint intensiora , quæ immeritò reformidant obstetricantes , nempè illa , quæ ab hujus in utero morâ oriuntur , patet evidenter placenta eductio- nem non esse tentandam. Verùm si arte secundinæ educantur , res infelicius succedere theoriâ simul & observationibus confirmatur. Ex præposterâ enim placenta solutione , plerumque periculosi , quandoque lethiferi sequuntur effectus , ex eo quòd utero nondum contracto si vis adhibeatur ,

nonnunquam rumpitur funiculus umbilicalis, fit uteri prolapsus aut inversio, uterus aut illius os dilacerantur, hujusce interiores membranae, quarum portiunculae in hoc viscere morantur, lapsu temporis in putredinem vergunt; hinc miasmatum septicorum in massam sanguineam reformatio, febris putrida, aliquando maligna; praeterea facies uteri interna inficiorum nonnunquam obstetricantium unguibus excoriatur; unde irritatus uterus brevi phlogosi & erethismo laborat: indè lochiorum suppressio, uteri infarctus, abdominis in regione hypogastricâ tensio, schirri, exulcerationes cum excrescentiis fungosis aut polyposis, frequentesque etiam mali moris tumores, nec non carcinomata. Dilacerantur etiam uteri vasa, quorum ostiola patula sanguinis jacturis originem procreant. Indè syncope, anxietas, cordis palpitatio, motus spasmodici & convulsivi, sæpè mors ferè subitanea (1). Extraktionis autem secundinarum fautores, qui pericula timeant à morâ placenta in utero, nedum aptam & incommodorum expertem, imò vitiosam potius methodum nobis offerunt.

1°. Etenim uteri restrictio, quam timendam autumant obstetricantes, primis à partu duntaxat horis excitatur; sponte enim brevi temporis intervallo, os uteri laxatur & aequè faciliè ac antè partum dilatari potest. (2) Aliundè talis est uteri mechanismus, ut, corpore quocumque cavitatem ejus replente, fundus se se contrahens oris dilatationem necessariò inferat.

2°. Vanæ sunt de secundinarum putredine sollicitudines. Placenta etenim non magis statim à partu, quàm gestationis tempore, corruptelam minuitur: aliundè sanè hujus brevior est in utero mora, ut, donec à naturâ expellatur, corruptionis labem contrahat. Ruischius (3) nullo cum puerperæ damno placenta in utero retentam, ut suprà diximus, feliciter etiam post plurimos dies vidit expulsam, nec unquam putredinem inde ortam observavit. Tandem in casu ubi placenta putredine corrumpitur, nonne ejus expulsio, velut in abortivo partu, necessariò naturæ committitur? (4) In utroque casu major est funiculi, membranarumque mollities, ut integrè saltem, absque periculo educi queant secundinae.

3°. Quæ ex retentis intus secundinis sanguinis jacturæ suboriuntur, illæ certè à partiali placenta solutione ducunt originem; hinc quasi secundinae præsentia obstaculum foret, quod uteri contractionem remoretur & impediatur, statim ad illarum eductionem procedere jubent vulgares prædici. Nedum autem obstaculum inde fiat, econtrà præbet placenta moles quoddam fulcimentum, quo aptatur, innititur, & arctè contrahitur interior uteri

(1) Consule Ruisch. testim. in tercio hujusce Thef. paragrapho.

(2) Vide. Brudnel Exton, Verhandelng, Vande-Ziekte en sterfte van het rundvee, pag. 62.

(3) Tractat. Anatom. p. 13.

(4) Levret, Essais sur l'abus & les préjugés qui s'opposent aux progrès de l'Art des accouchemens, sect. 3. P. 190.

superficies, atque patula vasorum oscula obturantur. Rem ita succedere innuit mollior placenta contextus, formæ cuilibet induendæ idoneus: dum ex suâ parte uterus vim exerit contractilem, quâ mediante, quæcumque intus contenta validissimè comprimuntur. Quod suadet partium conspectus, observata ultrò comprobant. Quæ partialem enim sequuntur placenta solutionem sanguinis jacturæ, sponte suâ nonnunquam compelescuntur. Verùm illud exinde tantummodò evenire potest, quòd utero pedetentim restituto, ora vasorum aperta strangulentur, & moli secundinarum stric-tius applicentur. Eâdem ratione tempore stimulantium usu, sive extis, sive intus adhibitorum, sistuntur damnosi illi sanguinis effluxus. Aliunde eò abundantius & periculosius fluit cruor, quò debiliior est uteri in contractionem nisus, dum in vegetis & strictiori fibrarum textu præditis mulieribus vix adest periculi umbra. Insuper in quibusdam casibus, ubi laceratæ placenta pars in utero relicta fuit, sanguinis effluxum sponte conquiev-isse, atque post quemdam temporis lapsum, partem placenta residuam in orbem convolutam & indurata exiisse docuit observatio (5). Demùm nonne ipsa placenta solutio naturalis, dum tunc uterus omni suâ virtute pollet, partitò sensim absolvitur, absque tamen ullo graviore sanguinis effluxu? Hæmorrhagia igitur, solutâ partim placenta, ex eo duntaxat in-gruit, quod uterus non sat valenti elaterio præditus, eâ proportionem nequaquam contrahitur, quâ placenta separatur; verùm an tanto malo reme-dium integra placenta solutio? Nonne potius utero inertia gradum obti-nente, sanguinis jacturas ab integrâ, quàm à partiali placenta solutione, majores fieri necesse est? Neque certa haberi possunt valentioris hujusce contractionis uteri signa, quæ econtrâ sæpe sæpius in errorem inducunt. Illud enim unicum, cui confidunt obstetricantes, illius indicium, tumor durus scilicet, pyriformis & circumscriptus, quem in puerperæ abdomine tactus percipit, plurimis erroribus ansam præbere potest. Vel enim tumor ille in valde obesis tactum fugit, vel ex ovariorum aut partis cujuslibet vicinæ intumescentiâ, secundi fœtus, aut hydatidum præsentia pendere po-dest. Insuper partialis tantum quandoque reperitur illa contractio, dum alia uteri pars, plurimis ex causis inertia pollens hæmorrhagiæ uterinæ originem procreabit. Jacturæ igitur sanguinis toties etiam pertimescendæ sunt, secundinas evellendo, ubi non eâ ratione contrahitur uterus, quâ pla-centa solvitur. Verùm si naturæ committitur opus, placenta educio eâ tantum proportionem sit, quâ uteri contractio peragitur.

Cùm igitur signa deficient, quibus dignosci queat quandonam placenta

(5) Observ.
sur les pertes de
sang des fem-
mes en cou-
ches, par M.
le Roux, pag.
217.

eductio tutò tentari possit, & maxima exinde pericula timenda sint, prudentis est obstetricantis adhibere methodum, in quâ nullus datur errori locus, aut mali moris affectibus ansa præbetur.

V.

EX præmissis conclusio patet. Attamen nonnulli forsàn obijcient, placenta aliquandò in uteri cavitate quasi tunicatam esse atque tunc ab obstetricante necessariò esse solvendam. Secundinæ equidem nonnunquam veluti in cystide includuntur, sed illud duntaxat ab uteri contractione inæquali pendet; unde strangulatio efformatur in quâdam hujusce visceris parte; sensim autem illius contractio restituitur, fit æqualis in omnibus punctis, atque, ut notaverunt Crantz (1) & le Roux, (2) si tali casu novos dolores experitur puerpera, tunc aperitur & penitus quasi evanescit ille saccus, in quo placenta hærebat, quæ tunc facillè sequitur. Quidam dicent quândòque naturam esse debiliorem, ut placenta educere possit, quândòque etiàm scopum adimplere non posse suum, ob nimium constrictionis oris uteri gradum: sed in utroque casu, juvante diætâ, omnia ad statum naturalem revocanda sunt; in priori enim restituenda est vis vitæ major medicaminibus alexipharmacis intus aut extus adhibitis; in posteriori verò diluentium, antiphlogisticorum balneationumque beneficio debellanda est uteri contractio intensior. Porro quàm damnosa tum foret placentæeductio vi peracta? Alii tandem methodum educendæ placentæ antiquitate simul & usu generali commendabilem tueri conabuntur. Verùm quicumque attentius perpenderit undenam ortum duxerit præjudicata talis opinio (naturæ opprobrium) statim intelliget eam nullum in ipsâ rei naturâ habere fundamentum, sed ab ipso potius artis abusu natam fuisse. Sic corporis mollis inertia, quam producit hodierna vivendi consuetudo, totidem illæ cautelæ infauissimæ, quibus & graviditatis & puerperii præsertim tempore obnoxie sunt mulieres, ipsa tandem methodus, quæ foetus secundinarumque extractionem etiam in partu naturali suadet, nonne tot sunt funesta artis molimina, quæ sub falsâ necessitatis auxiliique specie, mille periculis miseras obijciunt mulieres? Saltem inquierent, ubi sanguinis jactura ingruit, statim ad retentorum extractionem secundinarum procedendum? Nequaquam etiàm educenda manu placenta, cum tunc, ut supra dictum est, ab uteri inertia pendeant illæ jacturæ, cui causæ nedùm medelam, augmentum econtrâ placentæeductio necessariò inferet. Verùm si, avulsâ manûs ope placenta, sistitur sanguinis effluxus, nonne potius tunc ob exfuscitatem uteri vim contractilem, quàm ob eductionem corporis uteri contractioni, ut volunt, obstitentis? Unde tunc nonne indicari

(1) Hebam-
men kunst. cap.
IX. pag. 150.

(2) Le Roux,
Observ. sur les
pertes de sang
dans les femmes
en couches,
Observ. LIV,
pag. 138.

videretur illa methodus, quâ hisce sanguinis jacturis obviam esset eundem proritando vim illius visceris contractilem frictionibus extus (3) super hypogastrium, vel circa os uteri, (4) tonicis injectionibus ex vino, aceto, aliis que adstringentibus paratis, (5) balneis frigidis, insperisionibus cum aquâ gelidâ, (6) linteorum applicatione liquoribus acidis imbutorum (7) aliisque id genus auxiliis.

Ergo placentæ solutio naturæ committenda.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

(3) Dasse, Chirurg. Parisiens. Journ. des Savans 1722. p. 494.
(4) Levret, Mém. de l'Acad. de Chir. in-12. tom. 8. pag. 154.
(5) La Motte, nouv. édit. observ. 253 254. Smellie, tom. 1. liv. 4. chap. 1. art. 3. sect. 3. pag. 426.
(6) Chapman, Dict. univ. in-f. tom. 4. col. 1659.
(7) Levret, suite des Obs. sur les accouch. labor. artic. X. n°. 4. p. 266.

M. Joannes Ant. ELIE DE LA POTERIE, Antiquus Regis in Portu Brestensi Medicus, nec non Militarium Regni Nosocomiorum Inspector.

M. Josephus - Jacobus GARDANE, Censor Regius & Regiæ Scientiarum Societatis Montpelienensis, nec non Regiarum Academicarum Nancei & Massilia Socius.

M. Joannes - Stanislaus MITTIE, Regiæ Scientiarum & Litter. Nancei Academicæ Socius, nec non Stanislaus I. Poloniarum Regis, olim, Medicus ordinarius.

M. Carolus - Ludovicus Franciscus ANDRY.

M. Joannes-Baptista-Alexander MAIGRET.

M. Josephus PHILIP.

M. Theophilus DE BORDEU, Eques, Nosocomii Regii & militaris Barregiensis Med. designatus, nec non Sereniss. Condæ Principis Consiliarius Medicus.

M. Joseph. LILAUD, Archiatrorum Comes.

M. Petrus - Abrahamus PAJON DE MONCETS, Eques, Academicæ Regiæ Catalaunenensis Socius.

Proponebat Parisiis JOANNES-RENATUS SIGAULT, Divionæus, Doctor Medicus Andegavensis, necnon Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theses Author, A. R. S. H. 1776, à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi.